

BONNARD & BRUNELLO V

DE MOORD IN DE NOORSE FJORDEN

Johan D'Haveloose

Inhoudslijst

1. De helse tocht naar Kiel
2. De inscheping
3. Een dag op volle zee
4. De Geirangerfjord
5. De hoofdinspecteur, Bjørn Sollied
6. De Flåmsbana
7. De Parendans 1
8. De Parendans 2
9. De Romeinse Connectie
10. Proust in de Fantasia Bar
11. Ochtendrituelen
12. Stavanger
13. Pulpit Rock
14. Het net sluit zich langzaam
15. Teamwork
16. Schijn bedriegt
17. Karma

“Ne prenez pas la vie au sérieux. De toute façon vous n’en sortirez pas vivant.”

Bernard Le Bovier de Fontenelle (1657-1757)

*Dit is de vijfde roman in de psychologische misdaadreeks **Bonnard & Brunello**.*

Voorheen verschenen reeds, in chronologische volgorde:

<i>I. Moordgriet</i>	<i>ISBN 9789402221152</i>
<i>II. De Sterspeler</i>	<i>ISBN 9789492007377</i>
<i>III. Het Finse Meisje</i>	<i>ISBN 9789492007445</i>
<i>IV. De Bilboquet van de Koning</i>	<i>ISBN 9789492007513</i>

Beste Lezer

*Elke roman kan afzonderlijk gelezen worden.
Als er verwijzingen zijn naar vorige verhalen, dan wordt alles meteen
duidelijk voor u door het gebruik van voetnoten.
En om het nog wat overzichtelijker te maken krijgt u vooraf de
samenstelling van het Gentse researcheteam.*

Commissaris Patrick Leemans

*Hoofdinspecteur Bonnard
Inspecteur Giovanni Brunello
Inspecteur Maline Malfait (ondertussen weggepromoveerd naar
Antwerpen)
Inspecteur Reza Safae
Inspecteur Zoe Johansson
Inspecteur Sebastian Miles
Inspecteur Luc Zeebroeckx*

Hoofdinspecteur Bonnard, Giovanni Brunello, Zoe Johansson en Sebastian Miles hadden op het eind van 'Bonnard en Brunello IV' beslist om samen op MSC cruise te gaan naar de Noorse Fjorden...

*Noorse fjorden, blauwe lucht
Luxe, kalmte en luilekkere rust
Een genoeglijk paradijsje op aard
Tot plots, totaal onverwacht
Het noodlot hevig toeslaat
En iedereen confronteert met zichzelf,
Met elkaar, en met de harde realiteit*

*Two's company
Three's a crowd
What about four then?
Well, to be honest...it's complicated.*

*"C'est peut-être parce que je vous invente que je tiens tant à vous."
Antoine de Saint-Exupéry*

Alle personages in deze roman zijn fictief. Ze zijn ontsproten uit het brein van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande of historische figuren berust op louter toeval.

Wat wel een vaststaand feit is: Noorwegen, en zeker de westkust, is gewoon prachtig. Moge deze roman alle lezers inspireren om ook Noorwegen op hun bucket list te plaatsen...en trouwens, het is er superveilig hoor.

Meer info over de auteur en zijn werk kan je vinden op www.dazzlingdasha.com

Bus 12

Chauffeur: Trond Bergson	Deur 1
	Gids : Italiaanse Valentina Paolini
Russen: Moeder Aleksandra Morozov Dochter Deda Tarasov	Chinezen: Li Peng en Zhang Zhu
Amerikanen uit Texas: John Dwight En vrouw Susan Hillerby	Nederlanders: Eddy Leopolds en vrouw Frieda de Kooning
Amerikanen uit San Francisco: Herbert Hancock en vrouw Florence Trush	Milanezen: Davide Marini en Carla Fiori
Bonnard & Brunello	Zoe Johansson en Sebastian Miles
Kosovaarse dames: Una Lipa en Elvira Kedren	Deur 2
Jong Japans koppel: Masaki Kubo En Hikki Utada	Napolitanen: Anna Moretti en man Bernardo Barbieri
Engels homokoppel: Justin Kase en Nathaniel Maples	Napolitanen: Fiorentina Fontana en man Rafaello Rinaldi
Oudere Japans koppel: Akira Nakamura en vrouw Miki Takahashi	
Mexicanen: Fortunato Moreno en vrouw Ascencion Flores	Mexicaanse zoon en dochter Ramino Moreno en Teresa Moreno
Romeinen: Gianni Bianchi en vrouw Oriana Mutti	Romeinen: twee zonen Guiseppe Bianchi En Francesco Bianchi
Qatarezen: Mohammed Saqr en zijn vrouw Maryam Meshal	Qatarezen: zoon en dochter Hussein Saqr En Fatima Saqr
Achterrauit bus	Achterrauit bus

Hoofdstuk 1: Een helse tocht naar Kiel

Ik vind het wel niet eerlijk van Moineableu, de reisorganisatie, dat ze ons zo lang op voorhand een substantieel voorschot laten betalen op een peperdure luxecruise, en dan pas veertien dagen voor de afreis laconiek meedelen ‘ach ja, tussen haakjes, het MSC-schip Fantasia vertrekt ditmaal vanuit Kiel!’, fulmineerde Bonnard terwijl ze Eva¹, die aan het voeteinde van het bed lag, een flinke duw gaf waardoor de kat geïrriteerd uit het bed sprong.

Bonnard en Brunello lagen die ochtend inderdaad nog in bed in hun loft met zicht op de Vrijdagmarkt. Het was zaterdag en ze hadden nog een hele dag om hun koffers klaar te maken. De bus naar Kiel vertrok pas om 23.45 uur aan de brug onder de E40 in Gentbrugge.

Dit keer kwam Reza hen niet oppikken want zijn schoonouders waren op bezoek uit het verre Teheran en hij had gepland om met hen naar Parijs te rijden. Bonnard en Brunello moesten dit keer iets anders verzinnen. Sebastian en Zoe oppikken onderweg kon ook al niet want daarvoor was Bonnards rode Mini echt wel te klein, vier mensen plus alle bagage kon echt niet.

Maar Bonnard had een superlieve vriendin, Miranda, en ze mochten hun rode Mini in haar garage in Sint-Amandsberg parkeren en Miranda zou de twee dan wel naar de opstapplaats brengen met haar eigen wagen. Zoe en Sebastian zouden daar apart door de mama van Sebastian gebracht worden.

Bonnard was altijd nogal zenuwachtig vooraleer ze op reis vertrok. Sommige vrouwen vinden het net leuk om in te pakken, maar voor haar was het een helse opdracht: wat doe ik precies aan om te vertrekken? Hoe zal het weer op zee zijn? Welke schoenen heb ik allemaal nodig? Stapschoenen, wandelschoenen, pantoffels? Moet ik elke avond in galakledij zijn? Hoeveel shirts voor mij, voor Giovanni? Het was voor haar echt een supervervelende karwei en als Giovanni nog maar suggereerde om te helpen of het eventueel in haar plaats te doen, kwam steevast de al te bitsige reactie ‘Je kunt toch niet met zijn tweeën koffers pakken, dan weet je helemaal niet meer wat waar zit, toch?!’

En als Brunello een opmerking durfde maken als: ‘Rustig maar, je hoeft daarom niet te schreeuwen naar mij!’, dan reageerde ze steeds op identieke manier: “Ik

¹ Eva: de Kartouzerkat van Bonnard, zo genoemd omdat ze haar deed denken aan Eva Longoria in een reclame voor kattenvoer van *Sheba*.

schreeuw niet, ik spreek soms luid, dat wist je vooraf! En als men tegen mij 'rustig!' zegt, daar krijg ik het van hé!”

De nerveuze opmerking over Moineableu had ongetwijfeld te maken met het feit dat ze die morgen wakker werd met de gedachte aan het pakken van hun koffers.

“Ik weet het, Sigi,” probeerde Giovanni haar een beetje te kalmeren, “het zal niet leuk zijn zo meer dan achthonderd kilometer in een bus - 's nachts dan nog - te moeten doorbrengen, maar je moet maar denken dat we vanaf kilometer een al met vakantie zijn. 'Go with the flow', weet je wel. Maar ja, misschien hadden we eerst nog een paar andere reisbureaus moeten consulteren en vergelijken, in plaats van meteen te doen wat jouw kapster Elise voorstelde...”
“Ach zo, nu is het al mijn fout, of wat? Jij vond het toch ook zelf een uitstekend idee? Als ik me niet vergis was jij toch diegene die bij Sebastians instuiffeestje met de suggestie van de Noorse Fjorden op de proppen kwam? Da's al een, en twee, jij vindt het kapsalon toch zo leuk altijd, jouw haar wordt toch ook daar geknipt, bij die twee toffe kapsters, de flamboyante Elise en de snoezige Marloes?!” Bonnard kon echt wel cassant zijn, zeker als ze zenuwachtig was of als de zaken niet naar wens verliepen.

“Da's niet fair, Sigi,” reageerde Brunello, “wat is er mis met het feit dat ik die twee dames leuk vind? Ik vind het inderdaad ook veel gezelliger in een pluche zetel dan op een krakkemikkig krukje...”

“Wat voor machopraat is dat nu?”, onderbrak Bonnard hem.

“Ik wou maar zeggen, jij verkiest toch ook het gezelschap van een knappe man boven een doodgewone knul? Ik heb jou wel al zien floreren in het bijzijn van Sebastian Miles; als je bij Luc Zeebroeckx bent zie ik die fonkel in jouw ogen niet hoor!”

Het gesprek ging duidelijk de verkeerde richting uit. Giovanni was gelukkig slim genoeg om de gemoederen te kalmeren. Hij woonde nu nog niet zo lang samen met Bonnard in haar loft op de Vrijdagmarkt en hij wist dat het voor beiden toch wel een aanpassing betekende. Nu deelden ze niet enkel de eclatante sensuele momenten met elkaar, maar nu waren ze zo goed als steeds in elkaars gezelschap en dan moest je leren elkaars kleine onhebbelijkheden te aanvaarden. Zo vond Bonnard dat Brunello nogal slordig was: hij liet zijn tijdschriften of kranten rondslingeren, hij gooide zijn hemden met opgerolde mouwen in de wasmand of hij hing zijn jas niet aan de kapstok. Dat vond Brunello helemaal niet erg, ze vormden toch geen bedreiging voor onze planeet of zo, durfde hij weleens te stellen, maar daar kon Bonnard echt niet

tegen, ze was op dat vlak bijna autistisch. Zo kon ze bijvoorbeeld niet naar bed vooraleer de kussens van de salonzetels netjes opgeschud waren, en de extra kussentjes geordend waren, van groot naar klein en allemaal staand als een ruit in plaats van een vierkant, de boeken en tijdschriften netjes parallel op elkaar, ook weer de grote onderaan en de kleine bovenaan op haar salontafel, en de stoelen moesten ook vlak tegen de tafelrand aangedrukt worden.

Giovanni beseftte dat, als hij zijn relatie in stand wilde houden, hij best een inspanning leverde op dat vlak en ook al vond hij dat soort zaken triviaal, hij wist dat voor Bonnard zoiets even belangrijk was als essentiële, existentiële kwesties. Dat onderscheid zou hij haar nooit kunnen aanleren. Hij wist dat hij haar niet kon veranderen, bovendien vond hij ook dat hij door bij haar te komen wonen, hij zich in een uiterst oncomfortabele positie had gemanoeuvreed, want als Bonnard haar temperamentvolle uitbarstingen de vrije loop liet gaan, zou hij zich weleens in de kortste keren op de keien kunnen bevinden. Hij had geleerd dat de beste attitude die van de diplomatie was. De discussie uit de weg gaan door de loft te verlaten om ergens anders te gaan afkoelen was zeker geen optie, want dat maakte Bonnard furieus. Ze vond dat lafhartig, dat had hij ondertussen al goed geleerd. Alleen door op een diplomatische manier niet al te doorzichtig de conversatie een andere richting te geven kon hij Bonnard weer tot redelijkheid brengen en dat was nu absoluut aan de orde.

“Wat bedoel je?”, zei Bonnard, “Sebastian Miles is voor mij een rechercheur zoals Luc Zeebroeckx en ik moet met hem samenwerken, hij zit nu eenmaal in mijn team. Trouwens, jij hebt hem uitgenodigd om samen met Zoe naar Noorwegen te reizen, ik niet!”

“Je hebt volkomen gelijk, lieve Sigi²,” suste Giovanni, “laat ons over zo’n onbelangrijke dingen geen ruzie maken. Ik moet toegeven, ik ben onbewust misschien een heel klein beetje jaloers op Sebastian. En inderdaad, Elise kon vorig jaar vanuit Amsterdam vertrekken en wij gingen er allemaal automatisch vanuit dat het nu ook zo zou gebeuren...maar niet getreurd, we maken er het beste van, van die tocht naar Kiel, en dan begint onze echte droomreis! Eerst een ‘slaaptocht’ van zo’n achthonderd kilometer en daarna een lange ‘droomreis’. Leuk toch!”

Dat bracht weer een glimlach op Bonnards gezicht: “Kom hier, abbraccio, jij alleen kunt mij kalmeren, mijn lieve zoete, zotte teddybeer. Je hebt gelijk!” Ze kuste hem innig en voor ze het goed en wel beseftte, verdwenen haar Kielse

² Sigi: Zo wordt Bonnard lieflijk genoemd door Brunello. Niemand kent haar echte voornaam, maar Sigi verwijst naar haar kleine tattoo op een intiem plaatsje en naar de nummerplaat op haar rode Mini: 1 SIG (refererend naar Billy Joel’s ‘So it goes’).

kopzorgen en met een prikkelend genot daagde Bonnard Brunello uit door te zeggen: “En nu ga ik eerst een douche nemen...!”, en tergend traag trok ze haar oversized T-shirt met de tekst Subdued Daily Routine Wake Up – Be Awesome – Go Back To Sleep in stijlvolle letters, over haar hoofd. Hierdoor kwam haar prachtig getaand lichaam met strakke borsten en buik vlak voor Brunello’s gezicht; en een iets te zwaar kontje misschien – maar Giovanni had er haar al meermaals op attent gemaakt dat zo’n J.Lo’ kontje best wel appetijtelijk was. Maar wat Giovanni vooral exciteerde waren haar ravenzwarte lange haren die hem telkens betoverden, en nu terwijl ze haar T-shirt over haar hoofd trok met beide armen tegelijk, bleven die zachte, zijden haren heel eventjes vastzitten in haar shirt waardoor haar sensuele hals uitdagend mooi tevoorschijn kwam en haar zoete oksels zich aanboden als plukrijpe vruchten. Giovanni werd er automatisch naar toegezogen en hij strekte zich om met zijn neus de hemelse mengeling van Si³ en haar eigen geur te inhaleren. Van haar uitnodigende oksel gleed hij met het puntje van zijn neus naar beneden op zoek naar haar liefdesdoolhofje. Maar vooraleer Giovanni daar geraakte, trok ze zich plagend een klein beetje terug. Hij zuchtte: “Please come back, Sigi. Ik voel hier iets in mijn onderbuik, wil je even checken...?”

Maar Bonnard gooide haar T-shirt over zijn hoofd zodat hij niks meer zag en hing met opzet over hem met haar borsten die nu zelf stilaan strakker werden. Ze bukte zich verder over hem en met haar Habsburgs kinnetje streefde ze over een duidelijk geëxalteerde ‘G.J’ - zo noemde Bonnard Giovanni’s lid als ze in de mood was, Giovanni Junior. Maar dan stond ze plots recht op het bed boven het geilend gezicht van Giovanni, sprong eruit en liep heupwiegend naar de inloopdouche.

Jakob Van Artevelde schouwde het sensuele spektakel als vanouds steenkoud aan, maar ook als vanouds volgde Giovanni Jakobs aanwijzing en sloop hij stilletjes achter Bonnard aan.

Terwijl Bonnard haar hele lichaam inzepte op het lijkige ritme van Amatorski’s Come Home, kwam Brunello opgewonden achter haar staan en fluisterde in haar oor “Er waren eens drie zwangere vrouwen die in een bar aan het vertellen waren over hun toekomstige baby’s. De zwartharige sprak ‘Het schijnt dat het een meisje zal zijn want ik lag onderaan.’ De roodharige antwoordde ‘Oh, dan wordt het bij mij een jongetje want ik lig altijd bovenaan’. Waarop het blondje reageerde ‘Oei, dan vrees ik dat ik puppy’s zal hebben!’ Bonnard en Brunello proestten het beiden uit, maar heel snel overviel de sensuele drang hen bij het voelen van elkaars wellustig opgewonden lichaam. “Dan gaan we toch voor de puppy’s, lieve G.J.!", fluisterde ze half achteromkijkend.

³ Si: parfum van Armani, een van haar lievelingsparfums omwille van de zoete geur

Bonnard en Brunello hadden alles klaar voor het vertrek. Zoals afgesproken met Miranda reden ze met de rode Mini tot bij haar in Sint-Amandsberg om de wagen in haar parkeergarage te laten staan. Miranda zou dan meteen met haar auto Bonnard en Brunello naar de verzamelplaats in Gentbrugge brengen. Sebastians mama zou Zoe en Sebastian daar ongetwijfeld al gebracht hebben. Brunello belde aan bij Miranda zoals afgesproken. Het was al 23.30 uur maar Miranda kwam klaarwakker openmaken. Ze reed met haar auto tegen de rijrichting in naar een grote parkeerplaats vol garageboxen. Brunello en Bonnard moesten maar volgen en zich in haar garage parkeren, de koffers overladen in Miranda's auto en hop richting verzamelplaats. Helaas had Miranda haar kaart om de slagboom te openen thuis laten liggen. Ze moest er een sprintje voor uittrekken om de kaart thuis te halen en de zaak op te lossen. Dat maakte Bonnard natuurlijk weer erg zenuwachtig: "Stel dat we onze bus missen, Giovanni, wat dan?" Maar Brunello probeerde haar te kalmeren: "Rustig, rustig maar!... Ik bedoel, Miranda kent een binnenweg, niet getreurd, we zullen er zijn. En Miranda kronkelde haar wagen door allerlei duistere straatjes vol kinderkopjes terwijl ze over China vertelde. Brunello probeerde beleefd te luisteren, maar Bonnard had er geen oren naar. Ze kon alleen maar denken aan de inscheping, wanneer de ellende van de busrit zou voorbij zijn. Miranda had nog samen met Bonnard gestudeerd. Ze had later vertaler gestudeerd en een enorme passie voor 'all things Chinese' ontwikkeld. Ze vertelde in de auto dat ze net terug was van China en dat ze in de zoo persoonlijk panda's had verzorgd. Ze was zo gek op panda's dat ze het er zelf voor over had veel geld te betalen om pandashit te mogen opruimen. Maar het bleef een unieke ervaring. Ze babbelde zoveel over panda's dat Brunello bij zichzelf dacht, misschien moeten we haar van nu af aan Mirpanda noemen. Ze arriveerden vijf minuten voor tijd en Zoe en Sebastian stonden hen al lichtjes paniekerig op te wachten, samen met Sebastians mama. Iedereen omhelsde elkaar en terwijl Brunello eens keek welk soort mensen nog zouden meereizen, kwam een groenblauwe dubbeldekker van de firma Deros aangereden.

Het gesleep en getrek met koffers dat toen volgde had veel weg van het geduw en getrek dat je meestal ziet bij gillende meisjes op de eerste rijen van een optreden van de blitse jongens van Bazart of het gestamp en gedaver van voetbalhooligans op weg naar de spionkop.

Bonnard en Zoe lieten de honneurs waarnemen door de mannen. Alle bagage werd geklasseerd en dan was het tijd om in te stappen. Van zodra de twee chauffeurs het licht op groen zetten om in te stappen stormde iedereen de bus op. Velen verkozen een plaats te zoeken, of beter te 'bemachtigen', op het

bovendek. Bonnard en Zoe bleven liever beneden. Maar er was een West-Vlaams koppel met zoon en schoondochter, dat er alles aan deed om de enige plaats waar vier zitjes waren recht tegenover elkaar met klaptafeltje in het midden, voor zich te eisen. De schoonmoeder maakte aan de chauffeur met ongegeneerd luide stem duidelijk dat zij recht hadden op die plek omdat haar schoondochter vijf maanden zwanger was. Dat hoefde de schoonmoeder echt niet van de daken te schreeuwen want de jonge blonde vrouw had haar uiterste best gedaan om de juiste outfit te kiezen die haar sowieso al bolle buik nog meer in de ruimte om haar heen moest propulseren. En zo kwam ze onder bescherming van schoonmama en met beide handen onder haar babybuik samengevouwen de bus in gewaggeld, hopende dat ofwel de goegemeente zou smelten en met de nodige ho's en ha's haar volledig carte blanche zouden geven, of op zijn minst, voor wie niet echt baby-minded was, toch medelijden zou krijgen zodat ze haar zinnetje kon doordrijven. 'Tactisch sterk gespeeld!', dacht Bonnard er het hare van. De twee West-Vlaamse mannen liepen rond 'moeder klokken' en 'schoondochter buikjevol' met de blik op oneindig, en vooral de zoon bleef nog wat in de middengang staan, zijn armen schaamteloos in de lucht strekkend en met open mond geeuwend, met een air van 'ik heb mijn duit al in in het zakje gedaan, 't is nu aan haar!' Want hulp kreeg de vrouw inderdaad enkel en alleen van haar overdreven beschermende schoonmoeder, die wellicht kost wat kost de stamboom van West-Vlaamse ondernemers met veel geld en veel minder manieren wou bevestigd zien.

Voor de rest van de busreis zouden die twee mannen enkel uitblinken in luid gesnurk en de dames zouden zich vooral aan zwangerschapsrituelen overgeven zoals redetwisten over een uitzonderlijke mooie naam voor de ongetwijfeld uitzonderlijk mooie baby, kussens achter de rug of onder de poep steken van schoondochter lief, en vooral met veel moeite en misbaar over een afstand van wel tachtig kilometer, speciale steunkousen aantrekken en dan de benen onbeschaamd wijd open leggen, een op de schoot van manlief en een op de schoot van schoonpapa die snurken verkoos boven de wellicht weinig wellustige aanblik. Bonnard dacht plots terug aan het mopje dat Brunello die ochtend onder de douche had verteld en ze hoorde zichzelf denken 'als het maar geen puppy's worden!'

Zowel Zoe als Sebastian, die net achter de West-Vlamingen hadden plaatsgenomen en dus op dezelfde hoogte naast Bonnard en Brunello zaten, probeerden zich zo afstandelijk mogelijk te houden van die West-Vlaamse invasietroep om de helletocht naar Kiel toch nog enigszins draaglijk te houden. Achthonderd kilometer in het donker rijden in een krappe ruimte met

onsympathieke mensen in de buurt wiens gebazel je verplicht moet aanhoren was echt niet Bonnards idee van een droomreis.

De twee buschauffeurs waren ook al geen garantie voor een prettige tocht. Brunello voelde de bui al hangen toen hij de twee vooraan een landkaart zag openplooien en ze die beaat begonnen te bestuderen. Een landkaart in tijden van gps! Als een van die mannen dan nog in erbarmelijk dialect over de luidsprekers aankondigde dat het iedereen vrijstond een kleine bijdrage te leveren voor het tweetal nog voor de bus goed en wel vertrokken was, en eindigde met 'oh, ja, nog een kleine dienstmededeling, het toilet is helaas gisteren door een reiziger kapot gemaakt, dus alvast sorry daarvoor, maar we zullen wel op tijd een sanitaire stop maken onderweg', wisten Bonnard en Brunello 'this is hell!'

De vier vrienden spraken af om zo weinig mogelijk energie te verbruiken en zich stil te houden en te proberen een beetje te slapen. Bonnard wist van zichzelf dat het niet zou lukken de slaap te vatten, daar was ze veel te nerveus voor. Ze probeerde een beetje te lezen in haar Point de Vue, een gewoonte die ze van haar Mamie had overgenomen, maar zich echt concentreren kon ze niet. Brunello kon ook niet slapen; hij keek een beetje voor zich uit naar de verlichte borden op de snelweg en toen hij plots het bord met afrit Nijmegen zag, een bord dat hij verdorie meer dan 45 minuten voordien ook al opgemerkt had, wist hij het zeker, deze twee klungels van buschauffeurs waren ongetwijfeld inderhaast opgetrommelde reservisten die in allerijl hun biljartcafé hadden moeten verlaten om in te vallen. Brunello hield zijn vaststelling voor zich, Bonnard was al zenuwachtig genoeg en Zoe en Sebastian hadden ook niks gemerkt. Zoe had zich trouwens al lieflijk tegen Sebastians schouders aan gevlijd en sliep een muizenslaapje. Sebastian had ook de ogen dicht en liet alles over zich heen gaan. 'Dat zal wel zijn Brits flegma, zijn stiff upper lip en zijn go-with-the-flow attitude zijn', dacht Brunello. En naar Zoe kijkend ging er door zijn hoofd 'toch wel raar, Zoe werkt nu al zo lang met mij samen en op mij is ze nog nooit verliefd geweest, toch raar. Zou die Sebastian nu zoveel meer hebben dan ik? Toegegeven, hij is best knap en heeft veel gevoel voor humor. Mocht ik een vrouw zijn, dan zou ik hem ook wel aantrekkelijk vinden. Hopelijk wordt Sigi niet op hem verliefd want de laatste tijd gedraagt ze zich toch wel anders als Sebastian in de buurt is. Dat zal ik toch in de gaten moeten houden!'

Zo rond acht uur 's morgens de volgende dag hielden de chauffeurs eindelijk eens halt. Wellicht zaten ze achter op hun schema, of hadden ze geen schema. En in plaats van uit te leggen dat men daar even naar het toilet kon en vooral

dat men moest zorgen dat men 1 euro bij had om het poortje naar het toilet te kunnen openen, zeiden ze geen woord. Het deed Bonnard meteen denken aan een reis naar Marokko die ze eens met haar Mamie had gemaakt. Er was een uitstap voorzien van Agadir naar Marrakesh met de firma Holiday Service. Toen de bus panne kreeg met een gebroken krukas, vertelden de chauffeur en de gids hen ook helemaal niks en vertrokken te voet – wellicht opgepikt door iemand uit een naburig dorp – en lieten alle toeristen de hele nacht in het Atlasgebergte aan hun lot over. Bonnard herinnerde zich die barkoude nacht nog levendig in een bus vol Franse toeristen, behalve haar Mamie en zichzelf die als enige Belgen stilletjes de moppen over ‘les petits belges’ moesten aanhoren van de eerst nog geamuseerde Fransen. Maar al snel verging hen het lachen. Pas de volgende ochtend kwam een andere bus, met een andere bestuurder en zonder gids, iedereen ophalen. Die rit naar het hotel door het Atlasgebergte stond nog steeds in Bonnards geheugen gegrift want de man reed met ware doodsverachting door het slingerende berglandschap alsof hij een kamikazepiloot was uit de Tweede Wereldoorlog. Ze herinnerde zich ook dat heel wat Fransen klacht hadden ingediend en telkens Bonnard op een bepaalde plek voelde dat de service te wensen over liet, zei ze steeds met een knipoog aan Brunello ‘Quel service? Holiday Service!’

Uiteindelijk arriveerde de bus met bijna twee en een half uur vertraging aan de inschepingsplaats in Kiel. Dat was op zich niet zo erg want de passagiers die in Kiel aan het einde van hun reis kwamen moesten nog ontschepen en dus hoefden de vermoeide busreizigers niet te lang te wachten. Zoe, Sebastian, Bonnard en Brunello namen hun bagage, knikten koeltjes naar de West-Vlaamse connectie en hoopten die familie op het schip niet meer tegen te komen. Met meer dan 4300 passagiers en 1370 bemanningsleden was dat geen ijdele hoop.

De vier waren, net als alle anderen stram en doodmoe, maar de majestueuze MSC Fantasia lag nu vlakbij op hen te wachten. Met een hoogte van 330 meter en een breedte van 66 meter toverde het luxeschip alle andere boten in de buurt om tot onbenullige badeendjes.

Zoe hield Sebastians hand stevig vast en omhoogkijkend naar de oranjekleurige reddingsvloepen moest ze onwillekeurig aan de Titanic denken: “Hoe onooglijk klein zijn wij mensen toch!” Maar Sebastian was niet in de mood voor filosofische beschouwingen: “Don’t worry! You’re with me!”

Nu moesten ze enkel nog door de controle en zich laten registreren met foto en al en dan konden ze eindelijk van hun langverwachte droomcruise genieten. Eindelijk! Bonnard stuurde snel een WhatsApp naar Miranda met de